

Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av december 2017

Denna årets (förmodligen) sista artikelsamling om Mellanöstern tar upp Syrien, Jemen, kurderna i Irak och Syrien, Trumps Jerusalem-utspel och palestiniernas situation i Libanon.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först):

[Vänsterpress om Mellanöstern – december 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – november 2017](#), [Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – juni/juli 2017](#)

Se även: [Trump, Imperiet och Mellanöstern](#) av Gilbert Achcar.

Martin Fahlgren 21/12 2017

Innehåll

Flamman	1
<i>"Framstegen i Rojava har inte lett till några framsteg i fredsprocessen"</i>	1
Internationalen	3
<i>Vad händer i Kurdistan efter självständighetsomröstningen?</i>	3
<i>Jerusalemutspelet sista spiken i kistan på tvåstatslösningen</i>	6
Offensiv	7
<i>Vreden växer mot Trumps Jerusalem beslut</i>	7
<i>Jemen – en humanitär katastrof utan motstycke</i>	9
<i>Massprotester över södra Kurdistan</i>	11
Proletären	12
<i>Trump, Jerusalem och maktkampen i Mellanöstern</i>	12
<i>Ett år efter befrielsen har Aleppo återfått hoppet</i>	13
<i>Kamp för livet i Libanons läger</i>	16

Flamman

”Framstegen i Rojava har inte lett till några framsteg i fredsprocessen”

Jonas Elvander

Flamman 14/12 2017

I förra veckan hölls en konferens om kurdernas situation i Mellanöstern i Europaparlamentet. På dagordningen stod bland annat frågan om kurdernas framtid i Turkiet och Syrien efter segern mot IS, och den fängslade PKK-ledaren Abdullah Öcalans tillstånd.

Den årliga konferensen som organiserades av vänstern, den gröna och den socialdemokratiska gruppen inleddes denna gång med en högtidlig tyst minut för de stupade i striderna mot Islamiska Staten. Viceordföranden för den socialdemokratiska gruppen i parlamentet Josef Weidenholzer påpekade att ”de kurdiska soldaterna som kämpat mot IS i Kobane och Sinjar har inte bara försvarat sin egen frihet utan även vår frihet”.

”Ett folk, ett rike”

En stor del av konferensen ägnades åt situationen i Turkiet. Dilan Dirayet Tasdemir som är parlamentsledamot för det kurdiska partiet HDP vittnade om hur Erdoğan's regering de senaste åren har rullat tillbaka de framsteg som hade gjorts i fredsprocessen mellan kurderna och den turkiska staten.

– Demokratiprocessen har brutit samman. All dialog har upphört i Turkiet eftersom vår rörelse ses som ett hot. Det är som om vi var tillbaka på 90-talet igen. Framstegen i Rojava har inte lett till några framsteg i fredsprocessen. Det finns ingen riktig opposition längre, alla kallas för ”terrorister”, sade hon.

Tasdemir tog även upp det faktum att rättegångarna mot de fängslade HDP-ledarna Selahattin Demirtaş och Figen Yüksekdağ inleddes förra veckan.

– Rättegången mot Demirtaş inleds nu men domstolshuset är så litet att det är väldigt svårt att komma in och bevaka processen.

Journalisten Cengiz Candar beskrev hur den turkiska regeringen snabbt går i en auktoritär riktning.

– Sedan kuppförsoket i somras kopplas allt som har med kurderna att göra till kuppen, Gülen-rörelsen och terrorism. Turkiet är i dag det största fängelset i världen för journalister. Landet är i ett värre tillstånd än det var på 70- och 80-talen när flera kupper genomfördes. Regeringen vill återinföra dödsstraffet. Det har mer med Hitlertyskland att göra. ”Ett folk, ett rike”, det är sådant de säger.

Den socialdemokratiska Europaparlamentsledamoten Ana Gomes redogjorde i sin tur för relationerna mellan EU och Turkiet.

– Parlamentet har krävt att medlemskapsförhandlingarna mellan EU och Turkiet avbryts. Det har inget med en föreställning om att EU skulle vara en kristen klubb att göra. Vi trodde att förhandlingarna kunde få Turkiet att gå i en mer demokratisk riktning men redan före kuppförsoket hade många av oss tappat den tron. Många av oss blev själva kallade för terrorister för att vi uppmanade Erdoğan att fortsätta fredsförhandlingarna med PKK. EU har varit för diplomatiskt. Vi kan inte låta utpressa oss längre. Vi vet mycket väl att Turkiet med sin dubiösa politik har stött terrorism, sade hon.

”Portalen till jihad”

Fredsforskaren David Phillips fortsatte på samma spår och påpekade att om Turkiet skulle söka medlemskap i Nato i dag skulle de inte accepteras.

– Efter att USA lät Assad använda kemiska vapen mot staden Goutha 2013 började Turkiet

stödja al-Nusra-fronten och andra terroristgrupper som senare kom att samlas i IS. Alla vet detta. De släppte alla som ville stödja det sunnitiska kriget mot Assad över gränsen. Ett tag kallades den till och med för ”portalen till jihad”. Det gick tåg med ammunition till jihadister över gränsen under slaget om Kobane. Jag har även talat med läkare i södra Turkiet som uppmanades att behandla skadade jihadister som kom utan pass eller papper. Erdoğan's son Bilal köpte och sålde vidare olja från IS för reapriser tills samarbetet avtog under 2015, sade han.

Sedan kuppöversöket i somras kopplas allt som har med kurderna att göra till kuppen, Gülenrörelsen och terrorism

Den holländska journalisten Frederike Geerdink som har varit inbäddad med kurdiska styrkor i Turkiet och Syrien talade om Erdoğan's strategi.

- Turkiets enda riktiga allierade är Bashar al-Assad. USA är formellt en allierad men eftersom de vägrat distansera sig från YPG/YPJ lutar Erdoğan inte på dem. Ryssland är också en allierad men de har gått ännu längre än USA i sitt förhållande till kurderna.
- Allt talar för att Assad kommer att vinna kriget i Syrien och han har även sagt att han kommer att kuva kurderna. Erdoğan kan dock inte öppet stödja Assad eftersom han tidigare varit så kritisk mot honom. Därför kommer han att använda en ”proxy-aktör” mot kurderna i den syriska Afrim-regionen samtidigt som Assad inleder sin offensiv. Deras taktiker är väldigt lika. Vi kan vänta oss att Erdoğan kommer att återuppbygga de förstörda kurdiska städerna med boulevarder som inte går att barrikadera och återbefolka dem med turkmener och syriska flyktingar, sade hon.

Delordföranden för Rojavas exekutiva råd Foza Yusuf, som var med på videolänk då hon nekats visum till Belgien, sade att det finns en strategi för ett sådant scenario.

- Om Turkiet angriper Afrim-provinsen kommer det att ses som ett angrepp på alla kurdiska regioner och stridigheterna kommer att spridas till andra sidan den turkiska gränsen. Hon berättade också att man valde att byta namn från Rojava till Demokratiska Federationen i Norra Syrien för att kunna inkludera hela Syrien, inte bara de kurdiska delarna.

Ryssland avgörande

I en panel om framtiden för Kurdistan beskrev talmannen i det kurdiska parlamentet i Irak, Yousif Mohammed Sadiq, hur förutsättningarna för en självständig kurdisk stat ser ut i dag.

- Alla kurder drömmer om en egen stat. Men det finns skillnader mellan de olika grupperna. När man i södra Kurdistan i Irak beslutade att utlysa en folkomröstning om självständighet i september var vi inte överens om det. Vi var inte redo för det och hade inte infrastrukturen för att upprätta en självständig stat.

Statsvetaren Michael Gunter påpekade att USA:s samarbete med kurderna i Syrien var strategiskt kortsiktigt men inte långsiktigt eftersom det alierade Turkiet.

- Tidskriften *Time* har kallat Abdullah Öcalan för en av de 100 mest inflytelserika personerna i världen vilket säger något om hur läget har förändrats. USA och EU borde stryka PKK från terrorlistan. Det skulle underlätta fredsprocessen. USA har ändå redan samarbetat med dem i Sinjar-regionen för att rädda yazidierna 2014.
- När IS slutligen besegras kommer USA att sluta stödja Rojava. Därför är det viktigt att kurderna lyckas komma överens med Turkiet. En dialog mellan PKK och Turkiet borde komma till stånd.

Journalisten Jonathan Steele trodde dock att Rysslands stöd till Syrien är avgörande för Rojavas framtid.

- Jag tror inte att Assad kommer att attackera Rojava utan stöd från Ryssland och det är inte säkert att Ryssland ser det som i sitt intresse. Assad har inte alltid gjort vad Ryssland vill men i ett så viktigt skede och för en så viktig operation tror jag att det inte är möjligt utan Ryssland.

”Tortyr” av Öcalan

Den sista panelen fokuserade till stor del på PKK-ledaren Abdullah Öcalan. Sukran Sincar från den kurdiska kvinnorörelsen i Europa beskrev hur kvinnofrågan fick en central betydelse i den kurdiska revolutionära rörelsen.

– Historiskt har kvinnofrågan ansetts vara något som man ska ta itu med efter revolutionen. Men Öcalan har en annan syn på det. Det är en fråga som måste hanteras tillsammans med de andra under revolutionen. Han talar om ”gyneologi” eftersom kvinnan måste vara en central del av vår kamp. Demokratisk konfederalism tillåter kvinnlig frigörelse och kampen mot polygami och könsdiskriminering har gått framåt genom kvinnokampen, sade hon.

Öcalans advokat Rezan Sarica var också på plats och vittnade om hans personliga situation.

– Öcalan kidnappades genom en internationell konspiration i februari 1999. Sedan dess har han varit isolerad, utan rättigheter och rättslig status. Han sitter isolerad på Turkiets enda fängelseö. I nio månader satt han i en 12 kvadratmeter stor cell. Han har inte träffat sin familj sedan 2016 och sedan i juli har han inte kunnat tala med sina advokater. Han har rätt till ett telefonsamtal som alla fångar men har aldrig kunnat åtnjuta den rätten. Han fick en tv först 14 år efter att han fängslats. Brev som skickas till honom censureras och han får nyheter från omvärlden först i efterhand. Det är en sorts systematisk tortyr. Den europeiska antitortyrkommittén CPT har inte kunnat tillåtas besöka Öcalan.

Simon Dubbins från den brittiska fackföreningsorganisationen UNITE talade om hur den kom att stödja frigivningen av Öcalan. Han tillade dock att fackföreningsrörelsen på andra håll är splittrad i frågan.

– Många fack i Tyskland säger att de inte kan röra vi den kurdiska frågan och ställa sig på Rojavas sida eftersom de har för många turkiska medlemmar.

Efter konferensen antogs en resolution som bland annat kräver att PKK stryks från EU:s terrorlista, att Öcalan, Demirtaş, Yüsekdağ och andra politiska fångar frigges och att den Demokratiska Federationen i Norra Syrien (DFNS) erkänns internationellt.

Internationalen

Vad händer i Kurdistan efter självständighetsomröstningen?

Farooq Sulehria

Internationalen 15/12 2017

Dara Salam är lärare och forskardocent på fakulteten för politik och internationella studier vid SOAS-universitetet i London. Hans forskning rör politisk teori, religion och politik, sekularism och politik i Mellanöstern. Jag skickade några frågor till Dara Salam om nationalism, självbestämmande och den kurdiska frågan i Mellanöstern.

Farooq Sulehria: Vad innebar den kurdiska folkomröstningen i september för det kurdiska folket (även utanför Irak) och för regionen? Kommer gränserna att ritas om?

Dara Salam: – Jag tror, teoretiskt sett, att folkomröstningen om självständighet i Kurdistan innebär att det kurdiska folket har trampat på en tanke som sedan ett sekel har betraktats som tabu vad gäller den kurdiska frågan. Nämligen att den uppdelning av kurderna som skedde i början av 1900-talet mellan Turkiet, Iran, Irak och Syrien aldrig har ansetts vara moraliskt fel, varken av det internationella samfundet eller de regionala statsmakterna. Betydelsen av denna åtgärd för regionen i stort ska alltså ses i detta perspektiv – den ifrågasätter dessa länders moraliska samvete, länder vars politiska och ekonomiska intressen får dem att blunda för kurdernas svåra situation på 2000-talet.

I den mån Kurdistans självständighet kommer till stånd någon gång, så är det möjligt att gränserna ritas om. Men jag hoppas att det i så fall inte blir någon blodig omdragning av gränserna, utan en fredlig samexistens mellan alla parter, vilket är mycket viktigt för att förankra en ny politisk vision i Mellanöstern.

Turkiet, Iran och Irak reagerade negativt, men hur har andra viktiga länder i regionen reagerat? Finns det något stöd för kurderna i de arabiska och muslimska länderna?
 – Det finns inget uttalat stöd för kurdisk självständighet i andra arabiska och muslimska länder. En del kan ha givit stöd men det har varit av eget intresse under maktkampen i regionen, som mellan Saudiarabien och Iran. Iraks fiendliga hållning underblåstes i stort sett av Iran, som är en viktig aktör inom irakisk politik. Med de nuvarande sekteristiska skiljelinjerna i Mellanöstern ser Iran den tidigare fienden Irak som en viktig allierad. Saudiarabiens stöd, om det fanns något, utformades också efter dessa linjer i ett försök att minska Irans, deras viktigaste motståndares, inflytande. Men Turkiets fiendliga hållning är mer ett uttryck för dess förtryckande politik mot kurderna i Turkiet själv än mot kurderna i Irak. Så ett eventuellt stöd uttryckte inte någon förändring av dessa regimers politiska inställning till ett verkligt erkännande av kurdernas rätt till självbestämmande.

Det har gjorts försök att misskreditera folkomröstningen och i förlängningen kurdernas rätt till självbestämmande, genom att betona Israels stöd till ett självständigt Kurdistan. Hur kommenterar du det?

– Dessa försök var medvetet ämnade att underblåsa de nationalistiska stämningarna bland de folk och länder som såg ett självständigt Kurdistan, med stöd från Israel, som ett geopolitiskt hot. Men det var bara antaganden och stöddes inte av några bevis, och användes som förvändning för regionala statsmakter att ingripa och misskreditera hela processen. Även om Israels stöd utan tvekan är motsägelsefullt i ljuset av dess fiendliga politik mot palestiniernas kamp för en egen stat, så är det också en självmotsägelse när intellektuella och andra förnekar kurderna rätten till självbestämmande med en konspirationsteori som svepskäl. Det är viktigt att lägga märke till, att även om Israel, som en del politiska kommentatorer och akademiker har hävdad, har egna politiska intressen av att främja en splittring av de arabiska och andra stater i regionen, så ska inte uppkomsten av staten Kurdistan i första hand ses som att det gynnar deras politiska agenda. Och dessutom kommer det inte nödvändigtvis att leda till en

sådan splittring. Det kan leda till en mer demokratisk och mindre auktoritär politisk ordning i regionen så att olika religioner, etniciteter och kulturer kan samexistera.

Folkomröstningarna i Kurdistan och Katalonien hölls nästan samtidigt. Men den förstnämnda gav inte upphov till någon internationell solidaritet som den sistnämnda gjorde, åtminstone i Europa. Varför har inte kurderna lyckats mobilisera eller åkallat internationell solidaritet i regionen och i Europa, där det finns betydande kurdiska grupper i landsflykt?

– Jag tror att det delvis beror på det faktum att internationella aktörer, i synnerhet USA följt av Storbritannien, bedömde den kurdiska folkomröstningen om självständighet utifrån sina egna politiska och ekonomiska intressen i regionen. USA såg en framgång för folkomröstningen och framtidsutsikten av ett grundande av staten Kurdistan som ett möjligt misslyckande för USA:s politik i Irak. Denna politik har haft som mål att behålla landet som en enad stat efter de många sekteristiska inbördeskrig som har drabbat landet, och har lett fram till den dåligt fungerande staten Irak. Kataloniens situation i Europa särskilde den från Kurdistan genom att det internationella samfundet behandlade folkomröstningen som Spaniens interna politiska angelägenhet och ansåg det möjligt att erkänna Spaniens svar på den. Men stödet i fallet Kurdistan tog en helt annan riktning. Den irakiska regeringen såg hur USA reagerade, vilket hjälpte Bagdad att inta en aggressiv hållning, som efter folkomröstningen om självständighet också fick stöd från Iran. Så den internationella solidariteten formades mer på statlig nivå än på folklig nivå, och det kan förklara det minimala inflytande som den kurdiska diasporan kunde ha haft.

Vad har hänt politiskt sedan folkomröstningen i Kurdistan? Vad är förklaringen till det kurdiska militära tillbakadragandet från Kirkuk?

– Det viktigaste var de regionala statsmakternas fientliga reaktion, främst Turkiets och Irans, och att de som vanligt var i allians, inte bara mot kurdernas folkomröstning utan mot den kurdiska saken överhuvudtaget. Denna regionala allians sammanföll med USA:s och Europas ovänliga inställning till folkomröstningen, som ytterligare förvärrade den politiska situationen i Kurdistan efter folkomröstningen. Det uppmuntrade centralregeringen i Bagdad att inleda ett angrepp, med stöd från iranskt utbildad milis, mot de områden som centralregeringen och kurderna tvistar om, bland annat Kirkuk. De kurdiska trupperna drog sig tillbaka från Kirkuk eftersom den politiska ledningen ganska naivt trodde att det aldrig skulle bli en så omfattande offensiv och att resultatet från folkomröstningen skulle lösas med hjälp av förhandlingar och inte militära medel. De interna fraktionsstriderna bland de kurdiska politiska grupperna var ett annat skäl till att de gav upp dessa områden.

De kurdiska styrkorna är splittrade. Dessutom är kurdernas militärapparat splittrad längs politiska och geografiska linjer. Finns det några försök till (eller hopp om) kurdiska projekt för att ena kurderna, åtminstone till ett gemensamt försvar?

– Jag måste säga att folkomröstningen om kurdisk självständighet var kontroversiell för många i Kurdistan, och det av olika skäl. För det första drevs beslutet att hålla folkomröstningen ensidigt igenom av ett av de största politiska partierna (KDP), som med våld stängde parlamentet när det försökte tvinga den dåvarande presidenten i regionen Kurdistan till parlamentariska diskussioner. För det andra prioriterade folk frågor om en stabil och hållbar ekonomi framför frågan om en folkomröstning om självständighet. För det tredje har den rådande splittringen mellan de kurdiska politiska partierna varit väldigt skadlig för hela rörelsen och har skapat en känsla av förtvivlan hos folk. De har blivit besvikna på partierna när de inte har lyckats skapa några enade statsapparater, och ännu viktigare en gemensam grundsyn för folket som skulle kunna ge legitimitet åt den politiska ledningen. Enhetsprojektet existerar, men för att det ska förverkligas krävs det lämpliga representanter.

PKK i Turkiet och Syrien ses av många inom vänstern som en plattform för progressiva

idéer, men finns det några organiserade vänsterkrafter i det "irakiska" Kurdistan?

– Vänstergrupperna i Kurdistan/Irak befinner sig i utkanten av det kurdiska politiska landskapet och har inte lyckats påverka politikens huvudfåra, som domineras av de två största politiska partierna, KDP och PUK. De är båda enade längs nationalistiska linjer, och även om PUK i början inspirerades av vänsteridéer så har detta stävjats för längesedan och det är inte längre någon del av dess struktur. Det främsta problemet för vänstern, som existerar i form av smågrupper och traditionella kommunistiska partier, är deras brist på perspektiv och deras traditionella visioner som inte kan erbjuda ett alternativ till den dominerande politiken.

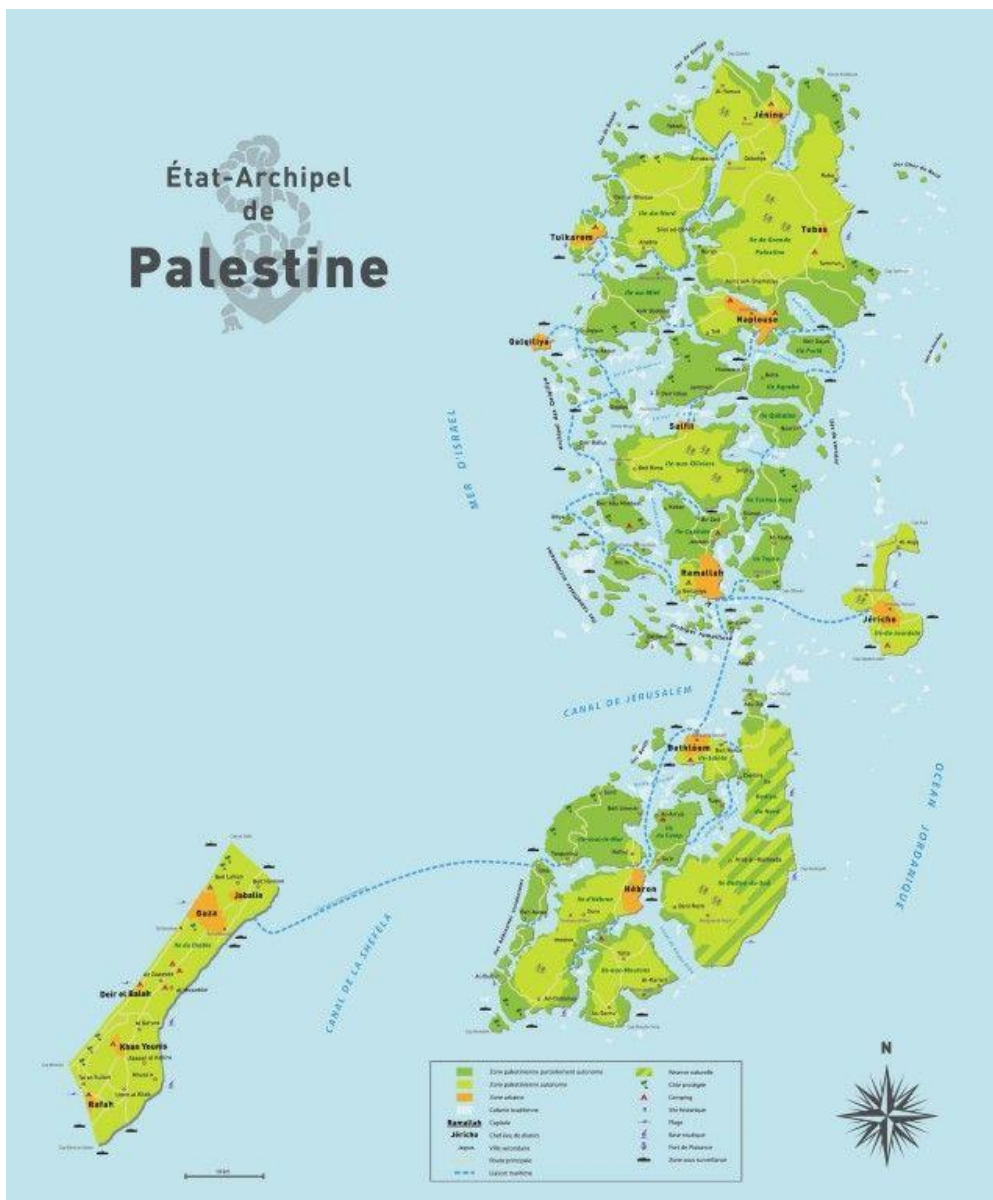
Översättning (från engelska): **Göran Källqvist**

Jerusalemutspelet sista spiken i kistan på tvåstatslösningen

Wafa Jamil Espvall

Internationalen 15/12 2017

Sedan Donald Trump i onsdags förra veckan beslutade att erkänna Jerusalem som Israels huvudstad har Palestinska Röda Halvmånen vårdat 1795 personer som skadats av israelisk militär på Västbanken och på Gazaremsan, de flesta efter att ha inandats tårgas.

En stat som ser ut som Stockholms skärgård kan aldrig bli ett helt land.

På fredagen passade Israel även på att flygbomba Gaza. När jag ringde min familj där för att kolla att de inte skadats i attackerna ville ett av mina syskonbarn väldigt gärna få luren för att fråga en sak: ”Varför är hela världen så bekymrad över Jerusalem nu helt plötsligt, när ingen har brytt sig om Israels ockupation av staden de senaste 50 åren?”

Jag stod svarslös inför flickans intelligenta fråga som var mer skärpt än många journalisters frågeställningar. Jag kunde bara konstatera att hon har helt rätt i att Östra Jerusalem är ockuperat sedan 1967 och att staten Israel 1980 ensidigt utropade Jerusalem till huvudstad. Vad USA nu gör är att öppet deklarerar de fakta som Israel etablerade på marken för 50 år sedan.

Med sitt tal slog Donald Trump så in sista spiken i kistan för den sedan länge döda tvåstatslösningen, som redan från början var orealistisk. En statsbildning som ser ut som Stockholms skärgård kommer aldrig att bli ett riktigt land.

Nu har de palestinska politikerna äntligen chansen att kasta av sig oket från Oslo-överenskommelsen som undertecknades av Arafat och Rabin och som har tyngt palestinierna sedan 90-talet.

Den palestinska myndigheten hade rätt i sak när den svarade Donald Trump att det är oacceptabelt att USA i framtiden ska ha en roll i fredsprocessen i Mellanöstern eftersom USA är partiskt, och helt klart står på Israels sida.

Men det räcker inte med att myndigheten säger ”rätt” saker. Den borde också ta konsekvenserna av sitt eget misslyckande och avgå. Israel har i praktiken sedan Osloavtalet lagt ut ockupationen på entreprenad till den Palestinska Myndigheten. Nu får det vara slut på samarbetspolitiken. Låt staten Israel själv bära sina kostnader. Varför ska världssamfundet betala för kostnader för utbildning, hälsovård och infrastruktur på områdena som bosättnarstaten olagligt ockuperar?

Enligt en opinionsmätning som det palestinska opinionsinstitutet PSR genomförde på Västbanken och Gaza mellan 7 och 10:e december så vill 70 procent av befolkningen att president Mahmoud Abbas ska avgå.

Det enda vettiga nu är att försöka återsamla alla palestinska politiska fraktioner under PLO:s paraply för att återuppta Palestinas kamp för värdighet och frihet där den lämnades när Osloavtalet slöts.

Offensiv

Vreden växer mot Trumps Jerusalembeslut

Redaktionen

Offensiv 13/12 2017

Den amerikanske presidenten Donald Trumps tillkännagivande om att USA ensidigt erkänner Jerusalem som Israels huvudstad och att USA flyttar sin ambassad från Tel Aviv till Jerusalem har mötts av starka protester världen runt. Trumps besked, som helt förbigår palestiniernas rätt till en egen stat med Jerusalem som huvudstad, har fått ett varmt välkomnande av Israels korruptionsanklagade premiärminister Benjamin Netanyahu.

Trump's arroganta uttalande har redan resulterat i att fyra palestinier har förlorat sina liv, flera hundra skadade och raketattacker mot södra Israel.

Med sitt ensidiga erkännande ger Trump sitt stöd till såväl den israeliska regeringens krav på att Jerusalem ska vara Israels huvudstad som en fortsatt ockupation av östra Jerusalem. Trump, som har försökt framhålla sig själv och USA-imperialismen som en ärlig fredsmäklare, har på nytt visat sitt rätta ansikte.

Trumps Jerusalembeslut har gett upphov till stora demonstrationer runt om i världen, särskilt från palestinier. Tusentals palestinier har demonstrerat och strejkat i östra Jerusalem. Ramallah har skakats av återkommande protester. Demonstrationer, blockader och andra protestaktioner har organiserats både på Västbanken och i Gaza, samt av palestinier i en rad israeliska städer.

De kommande dagarna och veckorna kan Trumps uttalande skörda fler dödsoffer när repressionen mot palestinerna trappas upp och Israel genomför nya maktdemonstrationer och hämndaktioner mot Gaza för urskillningslösa raketangrepp på israeliska civila.

CWI och Rättvisepartiet Socialisterna uppmanar till fortsatta protester mot Trump och den israeliska högerens strävan att med våld och repression befästa ockupationen av det palestinska territoriet. Vi stödjer och kämpar för palestinernas rätt till sin egen stat. I den kampen och de solidaritetsdemonstrationer som genomförs i exempelvis Sverige har inga antisemiter, Erdoğananhängare eller högerextrema någon plats.

Tjugofem år efter Osloavtalets undertecknande i Washington står det klart att imperialismen – den globala kapitalismen – är oförmögen att lösa den nationella konflikten Israel-Palestina. Endast en socialistisk rörelse i både Israel och Palestina kan skapa förutsättningar för en rättvis och permanent lösning som säkrar både palestinernas rätt till nationellt självbestämmande och en egen stat, och även israelernas nationella rättigheter.

Därför reser CWI i Israel och Palestina, Maavak Sotzialisti/Nidal Eshteraki (Socialistiska kamprörelsen) parollen: För en självständig och jämlik, demokratisk och socialistisk palestinsk stat, tillsammans med ett demokratiskt och socialistiskt Israel som en del av kampen för ett socialistiskt Mellanöstern och fred i regionen.

Trumps besked syftar till att förhindra en gemensam kamp, skärpa förtrycket och upprätthålla ett våldsamt status quo. Den israeliska högerregeringens politik att till varje pris fortsätta ockupationen öppnar för att den nationella konflikten eskalerar. Trump och Netanyahu står redo att kasta ner regionen i nya blodiga konflikter, vilket understryker vikten av att bygga stora proteströrelser som förhindrar splittring och krig. Netanyahu tar nu Trump till hjälp för att försöka tysta de som modigt motsätter sig ockupationen i Israel och avleda den stora proteströrelsen mot korruption som har uppstått mot hans styre.

Det finns alltså skäl att de internationella protesterna mot Trump och den fortsatta ockupa-

tionen av palestinska områden också uttalar stöd till det motstånd som finns i Israel mot social misär och korruption.

En fruktsam kamp för fred och mot ockupationen kräver en massrörelse som förenas bakom ett politiskt program som kan vinna stöd på båda sidor om den nationella klyvningen. Det betyder en kamp för att möjliggöra att Jerusalem blir säte för två nationella huvudstäder på basis av lika rättigheter, fri rörlighet och religiös frihet.

Inom ramen för två jämställda, demokratiska och socialistiska stater – Palestina och Israel – kommer det att vara möjligt att forma ett Jerusalem utan fattigdom, förtryck, diskriminering, stängsel och murar.

Jemen – en humanitär katastrof utan motstycke

Per Olsson

Offensiv 13/12 2017

Kriget i Jemen har orsakat en humanitära kris utan motstycke. Den Saudi-ledda alliansens krig och blockad mot Jemen hotar nu att orsaka den värsta hungersnöden som världen sett på flera decennier. Det är främst ett krig mot landets barn. Var tionde minut dör ett barn i Jemen till följd av krig, sjukdomar och svält.

Saudiarabiens upptrappade svält- och bombkrig mot Jemen i november, följt av expresidenten Ali Abdullah Saleh död i början av december, utgör en ny våldsamt vändpunkt i kriget. Jemen är Mellanösterns fattigaste land. När massorna år 2011, inspirerade av kampen i andra delar av regionen, började gå ut på gatorna mot de omänskliga sociala förhållandena, de groteska orättvisorna samt det korrupta styret tändes ett hopp om en ny framtid. Revolten i Jemen, som pågick under nära ett år, kom till sist att tvinga presidenten Ali Abdullah Saleh att avgå. Saleh hade under sina 33 år vid makten hunnit med att samla på sig en enorm rikedom – en halv miljard kronor – och hans avgång var en seger för masskampen. Men utan egna organisationer och ett revolutionärt program var det inte möjligt att konsolidera denna framgång.

Istället kom den nya koalitionsregering som bildades efter Salehs avgång i november 2011 att utses från ovan och i enlighet med önskan hos Gulfstaternas samarbetsråd (GCC). GCC hade ingripit efter att Saleh misslyckades med att slå ner massornas revolt för att avleda och splittra kampen samt säkra att den gamla eliten blev kvar vid makten. Symptomatiskt är att Mansour Hadi Abdrabbuh utsågs till ny president, som i 17 år har varit Salehs vicepresident. Saleh, som fick immunitet, blev kvar i Jemen och kunde fortsätta att leda sitt parti som på engelska heter General Peoples Congress (GPC).

Den regering som tog vid efter 2011 var svag, splittrad och oförmögen att ena landet. Den rymde inom sig reaktionära grupper som alla hade sin egen dagordning och som bara väntade på att med hjälp av miliser kunna dra fördel av det nya läge som massrevolten hade skapat. Och utanför regeringen fanns rörelser, främst Huthirebellerna eller Huthirörelsen i norr, men också separatister i söder, med samma ambition.

Huthirebellerna har hämtat sitt stöd från delar av shiabefolkningen i landets norra del. Huthirörelsen, som företräder en särskild gren inom shiaislam, zaidism, utkämpade totalt sex krig mot Salehs regim under 2004 och 2010. Men efter 2011 och som en del i sin strävan att ta makten kom man att bilda en allians med Saleh och hans parti GPC. År 2014 tog Huthirörelsen över huvudstaden Sanaa och norra Jemen. Även i söder avancerade Huthirörelsen och den nye från ovan tillsatte presidenten Hadi tvingades fly till Saudiarabien. Det är bakgrunden till det krig mot Jemen som den Saudiledda koalitionen, som till en början bestod av tio länder, inledde i mars 2015 och som fick stöd av USA, Storbritannien och andra imperialistiska makter.

Men trots Saudiarabiens förödande bombkrig, svältblockader och Förenade Arabemiratens

militära ingripande i södra Jemen förblev Huthirörelsen kvar vid makten i Saana och i norr där ungefär hälften av befolkningen bor.

Det är för att om möjligt bryta detta dödläge som Saudiarabien med flera övertalade (eller mutade) Saleh att överge den redan sköra alliansen med Huthirebellerna och försöka ta över Saana med hjälp av det som fanns kvar av den gamla arméns Republikanska garde (elit-trupperna) som letts av Salehs son. För att bistå Saleh hade Saudiarabien inlett en total blockad av norra Jemen under november. All tillförsel av mat, medicin och bränsle stoppades. Men det upptrappade svältkriget bidrog till att ytterligare försvaga en redan starkt diskrediterad Saleh.

Alliansen mellan Saleh och Huthirörelsen var i mångt och mycket en allians endast till namnet. Från första stund utgjorde Huthirebellerna och de ”revolutionära” kommittéer man hade bildat den verkliga makten.

Huthirebellernas maktutövning vilar i första hand inte på något starkt folkligt stöd, utan på militär och ekonomisk dominans samt det avskräckande alternativet – en marionettregim upprättad av Saudiarabien och västimperialismen. Det 33 månader långa bomb- och svältkriget mot Jemens invånare i allmänhet och barnen i synnerhet ger en bild av vad det skulle vara för regim. Svarta börs-affärer, beskattning och export av olja (smuggling) genererar hela tiden nya inkomster till Huthi och ger möjligt att öka dess vapenarsenaler.

Som socialister ger vi inget stöd till Huthirörelsen och dess militaristiska, sekteristiska och förtryckande maktutövning. Som socialister är vi självfallet absoluta motståndare till Saudi-arabiens med fleras krig mot Jemen och Huthi. Det är ett krig, med bland annat vapen från Sverige, som bedrivs för att plundra landet och upprätta en marionettregim samt stärka Saudiarabiens, Förenade Arabemiraten och andra reaktionära regimers ställning i regionen. Det Saudi-ledda kriget mot Jemen är en del i USA-imperialismens försök att begränsa Irans växande inflytande i Mellanöstern (Iran stödjer Huthirebellerna). Det är också därför som USA inte bara beväpnar Saudiarabien till tändarna, utan också aktivt deltar i kriget. Som socialister ger vi däremot allt stöd till den modiga kamp som strejkande lärare och vårdanställda bedriver för att få ut den lön som de inte har fått på ett år.

Salehs försök att störta Huthirebellerna slutade i ett totalt misslyckande. Efter två dagars gatustrider var Saleh och hans vapendragare besegrade. Istället för att stärka den Saudiledde alliansen och dess marionetter har det motsatt skett – Huthirebellernas grepp över norra Jemen har åtminstone tillfälligt stärkts och Salehs och Saudiarabiens misslyckande har gett besked om att det just nu inte finns någon alternativ inhemsk kraft som kan utmana Huthistyret i Sanaa.

”När Saleh nu är borta kommer kanske några att vilja ansluta sig till Hadi (den kraftigt försvagade regeringssidan som har förlorat mark till inte bara Huthi, utan även en rad andra miliser), men betydligt fler kommer att ge sitt stöd till Huthi på grund av fruktan, bristen på alternativ och den samlade ilska som finns mot det Saudiledde kriget från luften”, skriver International Crisis Group i en kommentar den 6 december och tillägger att Huthirebellerna i detta nu är vinnarna: ”Det är mycket möjligt att de lyckas att både militärt och politiskt konsolidera sin makt i norr. Man har besegrat sin enda rival på marken och genom detta har man också förödmjukat de som möjligen ämnar vilja opponera sig mot dem i framtiden”. Samtidigt är södra Jemen i händerna på olika miliser, varav en del med stöd av Förenade Arabemiraten, som vill säkra oljetransporterna till havs och att landet på nytt delas.

De utländska makternas ingripande i Jemen har skapat en mardröm utan slut. Nära 10 000 har dödats sedan Saudialliansen inledde sin brutala krigsföring. ”Nu ser vi facit på vad konflikten och den långa blockaden mot Jemen har gjort mot landets invånare: Det största utbrottet av kolera i modern tid, sju miljoner människor som lider av akut matbrist och 14 miljoner som saknar tillgång till rent dricksvatten. Det är den största humanitära katastrofen i världen”

(Röda Korset den 7 december).

Hälften av alla sjukhus har slagit igen och resterande kan inte ge den vård som krävs eftersom det saknas bränsle och medicin. 16 miljoner saknar tillgång till rent vatten och krigets härjningar har gett upphov till en koleraepidemi som är den värsta i modern tid.

Human Rights Watch menar att ledarna för Saudiarabiens och västimperialismens krigsallians, inkluderat Saudiarabiens nye härskare prins Mohammed bin Salman, borde bestraffas – få reseförbud och sina tillgångar frysta.

Men bödlarna kommer naturligtvis inte att bestraffa sig själva. Det är endast massornas självständiga kamp för demokrati och socialism – det vill säga för att slutföra den ofullbordade revolutionen från 2011 – som kan ställa de skyldiga till svars och staka ut en väg till fred i Jemen.

Massprotester över södra Kurdistan

Kristofer Lundberg

Offensiv 20/12 2017

Det var på tisdagen den 19 december massiva protester i Baschur Kurdistan (södra Kurdistan, Irak) mot de styrande partierna, korruption och maktfullkomlighet.

Demonstrationerna riktas i första hand mot utgången av det misslyckade självständighetsförsöket, men handlar om ett långtgående missnöje. ”Bort med tjuvarna och dess representanter” är en vanligt förekommande paroll.

Spänningarna i Baschur Kurdistan har funnits i flera år, men har förvärrats sedan folkomröstningen i september där en majoritet av befolkningen röstade för självständighet från Bagdad och Irak. Men istället för att driva igenom självständigheten med massivt folkligt stöd beordrades de beväpnade styrkorna tillbaka från kurdiska nyckelstäder av de styrande, och lät irakiska armén och shiamuslimska miliser ta över

Donald Trumps beslut den 6 december att flytta USA:s ambassad och erkänna Jerusalem som Israels huvudstad har fördömts världen över. Vad kommer det att få för effekter, förutom att Israel och dess vänner jublar?

Reaktionerna från palestinierna är starka. Att USA officiellt förnekar palestinierna rätten till Jerusalem som huvudstad i ett framtida Palestina utgör ännu ett slag i ansiktet på det ockuperade folket.

Det är många som frågar sig varför Trump gör detta i en tid av stor turbulens i Mellanöstern. Är det ett tecken på den nuvarande presidentens oberäknelighet? Eller är erkännandet av Jerusalem mer genomtänkt och förankrat än det verkar?

I ett avseende är beslutet inte sensationellt. Redan 1995 antog USA:s kongress en lag som säger att Jerusalem ska ”kvarstå som en odelad stad” och ”erkännas som huvudstad i staten Israel”. Att genomförandet dröjt beror på att varje president sedan 1995 kringgått lagen med hänvisning till USA:s påstådda roll som fredsmäklare mellan israeler och palestinier.

Bakom Trumps brott med den tidigare hållningen finns inrikespolitiska intressen. Den inflytelserika proisraeliska lobbyen i USA pumpade in enorma summor i Trumps valkampanj. Hans enskilt störste bidragsgivare, kasinomiljardären Sheldon Adelson, har under hösten kritiserat att vallöftet om att erkänna Jerusalems dragit ut på tiden. Med beslutet försäkras sig Trump om Adelsons fortsatta stöd.

Jerusalembeslutet kritiseras av övriga stater i FN:s säkerhetsråd och av ett samstämmigt EU. Det kritiseras också av hela arabvärlden. Men Mellanösternkännare beskriver protesterna som pliktskyldiga i en tid när nästan alla arabiska ledare sätter vänskapen med USA framför solidariteten med palestinierna.

Proletären

Trump, Jerusalem och maktkampen i Mellanöstern

Patrik Paulov

Proletären 13/12 2017

Trumpmålning på Israels mur genom Västbanken.

”Alla araber blir upprörda när det gäller framtiden för den historiska staden. Men där slutar entusiasmen. Bortsett från islamisterna är ingen villig att betala, leverera vapen eller erbjuda annat än högtidliga böner till stöd för palestinierna”, skriver den syriska historikern Sami Moubayed i Asia Times.

Frågan är vilken roll Saudiarabien har i det pågående spelet. Saudiarabien var det första land Trump besökte efter att ha tillträtt som president. Trumps rådgivare, svärsonen Jared Kushner, har byggt upp en nära relation med kronprins Mohammed bin Salman, som stärkt sin position genom massarresteringar inom den saudiska eliten.

Skulle Trump erkänna Jerusalem utan att först ha förankrat det hos sin bästa vän i Mellanöstern efter Benjamin Netanyahu? Shadi Hamid vid Brookings institute, en av USA:s mest inflytelserika tankesmedjor, skriver i The Atlantic att USA knappast hade erkänt Jerusalem om sauderna varit emot det.

En faktor i sammanhanget är närmandena mellan Saudiarabien och Israel. Israels stabschef Gadi Eisenkot sade nyligen att israelerna är redo att dela underrättelseinformation med Saudiarabien för att konfrontera Iran.

Det är en fråga som förenar. Utpekandet av Iran som fiende nummer ett var huvudbudskapet när Trump gästade Saudiarabien. Samma budskap framfördes när han därefter anlände till Israel.

I både amerikanska och arabiska medier förekommer uppgifter om att sauderna under hösten agerat sändebud för att pressa palestinierna att anta en kommande fredsplan från USA. Om det stämmer är Jerusalem beslutet ett budskap till palestinierna att om de inte säger ja till planen finns snart ingenting kvar.

För det palestinska folket är läget dystert. Men kanske finns en ljusning på sikt till följd av den turbulenta politiska situationen i Mellanöstern.

Det finns tecken på att USA:s långvariga grepp över regionen är på väg att lossa eller have-rera, vilket skulle försvaga Israels position. Det misslyckade regimskifteskriget i Syrien är ett exempel på det. De som stärkt sina positioner till följd av konflikten är ju USA:s motståndare, Ryssland och Iran.

I Jerusalemfrågan ser den iranska ledningen en chans att ytterligare flytta fram sina positioner. Medan de USA-allierade kungaregimerna sviker är det Iran som högljutt försvarar Jerusalem som en muslimsk och arabisk stad och står upp för det palestinska folkets rättigheter.

Ett år efter befrielsen har Aleppo återfått hoppet

Patrik Paulov

Proletären 14/12 2017

Massmördare. Den moderna ondskan. Utplånare av oppositionens fristad. Anklagelserna haglade mot Syrien och Ryssland under slutstriden om östra Aleppo i december 2016. Men drevet kom av sig efter att de väpnade grupperna besegrats. Vad har hänt under året som gått?

För ett år sedan riktades världens blickar mot Aleppo. USA:s FN-ambassadör Samantha Powers förklarade att ”Aleppo kommer att sälla sig till de händelser i världshistorien som definierar modern ondskan”. Margot Wallström sade i ett uttalande att Syrien med ryskt stöd bombat civila områden ”utan urskiljning” och utfört riktade attacker mot sjukhus och skolor.

Den grövsta anklagelsen kom från Aftonbladets Somar Al Naher, som skrev en ledarkrönika med rubriken ”Därför vill Putin utplåna Aleppo”. Och så konstaterade både utrikesministern och Sveriges största dagstidning att den syriska ”oppositionen” eller ”revolutionen” lidit nederlag.

Röster från staden som Putin påstods vilja utplåna

Aleppos gamla stad drabbades hårt under striderna. Delar av den har nu återställts och livet återvänder till tidigare krigsdrabbade områden, men hjälpbehoven är fortsatt stora.

Nu har ett år gått och verkligheten ger en annan bild än ovanstående röster.

Staden utplånades aldrig. Folkmordet uteblev. Och FN-organet Internationella organisationen för Migration (IOM) rapporterar att Aleppo är den plats dit flest syriska flyktingar återvänder.

– **Aleppoborna har blivit gladare** och öppnare. Människor kommer ut i arbete igen. Marknaderna är fulla av varor. Folk som tidigare flytt till områdena vid den syriska Medelhavskusten börja komma nu tillbaka. Det finns en känsla av hopp, säger Fadia Restom när vi ber henne berätta om intrycken från sin senaste resa till Aleppo.

Fadia Restom bor i svenska Småland sedan 27 år, men hon växte upp i Aleppo och besöker regelbundet släkt och vänner i staden. Hon tillhör de många syrier i Sverige som sedan 2011 protesterat mot politikernas och mediernas bild av konflikten.

– Jag skulle vilja ställa alla politiker och journalister till svars för allt de sagt och gjort, för alla lögner. De har aldrig lyssnat på oss vanliga syrier. Jag gick i grundskolan och gymnasiet i östra Aleppo. Jag känner min hemstad och mitt folk. Men politikerna och journalisterna har bara lyssnat på den andra sidan...

Den andra sidan har många namn. ”Opposition” är den beteckning Wallström och Aftonbladet använde för ett år sedan. Terrorister är vad Fadia Restom liksom de flesta regeringsanhängare och oppositionella syrier kallar de som förde kriget till Aleppo.

Det var i juli 2012 som östra Aleppo invaderades av tusentals män med vapen. De kom från den syriska landsbygden, grannlandet Turkiet och andra länder. Med invasionen delades staden i två. Den västra delen var i regeringens händer. Den östra kontrollerades av ”den andra sidan”.

I västra Aleppo levde betydligt fler människor, inklusive flyktingar från den östra delen. Ändå syntes nästan bara östra Aleppo i nyhetsrapporteringen.

En av dem som reagerade på ensidigheten i medierna var den franske hjälparbetaren Pierre Le Corf. I mars 2016 kom han till västra Aleppo, och där har han blivit kvar.

– I den västra delen fanns 1,3 miljoner människor som ingen talade om. Här fanns inga utländska organisationer som kunde berätta om de svåra förhållandena och beskjutningen från den östra sidan. Människor dödades också i den västra delen, berättar Pierre Le Corf när vi når honom på en svajig telefonlinje.

– Befrielsen för ett år sedan var magisk. Det var slutet på en fruktansvärd tid för Aleppoborna. Jag kan inte beskriva hur glada de var över att striderna var över.

**• I europeiska medier talades det då om ”Aleppos fall” och slutet för ”revolutionen”.
Vad är din kommentar till det?**

Pierre Le Corf har hört det förut. Ändå gör frågan honom upprörd.

– Fråga invånarna i östra Aleppo vad de tycker. Vem som helst kan komma hit och fråga dem. Dessa människor skiter i revolutionen, de har levt under terrorister. Barn i östra Aleppo svalt samtidigt som terrorgrupperna hade stora lager av mat och mediciner. Jag såg det själv efter befrielsen.

Det finns en Youtubefilm från mars i år som Pierre Le Corf gjorde under ett besök i området Sakhour i östra Aleppo. Vad han såg där kommer inte som någon överraskning för Proletärens läsare. Men upptäckten borde ha väckt starka reaktioner i väst och fått till följd att politiker och ledarskribenter ställts mot väggen.

Pierre Le Corfs film avslöjar vilka ”den andra sidan” är, och den avslöjar bristen på trovärdighet hos de röster som alla stora medier i väst använt som sanningskällor.

I Sakhour besökte Pierre Le Corf den byggnad som utgjorde Jabhat al-Nusras högkvarter. Jabhat al-Nusra har sitt ursprung i irakiska al-Qaida, vilket är samma organisation som IS

kommer från.

Att den terrorstämplade organisationen spelade en framträdande roll i östra Aleppo är i sig inte överraskande. Även USA:s krigsmakt erkänner detta. Den 20 april 2016 sade överste Steve Warren på en presskonferens att ”det är i huvudsak al-Nusra som kontrollerar Aleppo”.

Det som sticker ut i filmen är att De vita hjälmarna hade sitt Aleppohögkvarter på samma gård som terroristerna. De vita hjälmarna som alltså finansieras av västländer och hyllas för sina humanitära och hjältemodiga insatser. Deras logga syns på väggarna tillsammans med symboler för Fria syriska armén och Jabhat al-Nusra.

I anslutning till dessa byggnader såg Pierre Le Corf det välkända sjukhuset M10. Flera gånger förra hösten rapporterade medierna att ”Aleppos sista sjukhus” bombats och förstörts. Men sjukhuskomplexet stod kvar, om än märkt av strider.

Där fanns lager av mediciner som vanliga invånare i östra Aleppo aldrig fick ta del av. Och där fanns spår av De vita hjälmarna och olika terrorgrupper. Det var tydligt att de sistnämnda använt sjukhuset för militära ändamål.

Det för oss tillbaka till västvärldens anklagelser om krigsbrott. Att civila dödats av ryska och syriska bomber är lika självklart som att civila dödats av USA:s bomber mot IS tidigare fäste i staden Raqqa. Humanitära krig och bomber existerar inte.

Men det finns många som precis som Pierre Le Corf vittnar om att allt i östra Aleppo inte var vad det påstods vara.

I november 2016 intervjuade den brittiske Mellanösternkorrespondenten Robert Fisk familjen Khadoura-al-Jarrah. De hade lyckats fly från östra till västra Aleppo. När de fick frågan om syrisk-ryska bombningarna blev svaret:

”Ja, flygplanen bombade skolor, sjukhus – men alla dessa sjukhus var också baser för miliser och deras vapen. Sjukhusen hade en del patienter, men massvis av raketer fanns på sjukhus-taken som användes för beskjutning av den västra delen av staden.”

Det är något Fadia Restom fått höra mycket om under sina besök i västra Aleppo.

– Min bror har samlat rester av skott och granater som skjutits från den östra sidan. Han och hans familj är glada över att de överlevt, berättar hon.

När Fadia Restom kom till Aleppo efter befrielsen ville hon åka till den östra sidan. Hon ville se de platser där hon levde som barn och träffa sina gamla vänner.

– Det är människor som jag känner och vuxit upp med. Jag kunde inte tro att de slutit upp bakom den så kallade revolutionen. När jag kom dit fick jag höra hur de väpnade männen hotat dem, hållit dem som mänskliga sköldar och hindrat dem att fly, berättar Fadia Restom.

– Budskapen på husväggarna fanns kvar. Det var varningar till kvinnor om att de måste bära slöja, annars skulle gud kapa deras händer. Jag såg många sådana hemsgheter. Jag blev helt skakad och förstår hur rädda de måste ha varit. De var fängslade i sin egen stad.

När armén var på väg att återta östra Aleppo slöts ett avtal under FN:s överinseende. De kvarvarande invånarna fick välja. Antingen åka till regeringskontrollerat område, eller bussas iväg till områden kontrollerade av Jabhat al-Nusra och dess allierade.

Av de 147.000 invånare som evakuerades valde 36.000, det vill säga en fjärdedel, det senare alternativet. I siffran ingår tusentals väpnade män och deras familjer. Och bland dem fanns enligt vittnesmål massvis av saudiska, tjetjenska, uiguriska, europeiska och andra tillresta krigare.

Problemet med de syriska och utländska terroristerna kvarstår i vissa områden.

– Det finns fortfarande terrorgrupper i utkanterna av Aleppo. Från centrum där jag sitter när

jag talar med dig är det 2,5 kilometer till områden där terrorister är kvar. Men läget är bättre idag än för ett år sedan, säger Pierre Le Corf.

– Hjälpbehoven är fortsatt stora. Men steg för steg går det framåt. Tre dagar efter befrielsen av östra Aleppo började de som evakuerats flytta tillbaka. Och folk som lämnat Aleppo tidigare under kriget börjar komma tillbaka.

• **Du har tidigare kritiserat Frankrike för att ha stött terroristerna i östra Aleppo. Har du något råd till västvärlden för framtiden?**

– Flera miljarder dollar hamnade i händerna på terrorister i östra Aleppo. Var försiktiga med vilka ni ger pengar till.

Fadia Restom ska 2018 precis som hon gör varje år besöka Aleppo. För henne var händelserna för ett år sedan en positiv vänd-punkt på vägen till fred och återbyggnad av det krigsdrabbade landet.

• **Vad tänker du idag om läget i Syrien?**

– Omvärlden har underskattat Syrien. De som stött kriget för att störta regeringen känner varken vår historia eller det syriska folket. Då hade de vetat att de skulle förlora. Nu väntar jag på att hela Syrien ska befrias. Det är bara ett fåtal städer kvar.

Varför var drevet för ett år sedan så massivt? De tidigare utrikesministrarna, Carl Bildt och Madeleine Albright, ger en förklaring. I en rapport från tankesmedjan Atlantic Council skriver de kort och gott att östra Aleppos fall ”allvarligt skadade USA:s och dess allierade intressen”.

Kamp för livet i Libanons läger

Marcus Jönsson

Proletären 184/12 2017

Shatilla byggdes för 3.000 flyktingar, idag bor här 22.000 på en yta av 200 gånger 200 meter. Eftersom lägret inte kan expandera på marken har invånarna fått bygga på höjden och lagt till våning efter våning på de enkla husen.

När Proletären FF arrangerade en resa till Libanon, för att delta i Beirut Marathon och besöka samarbetsorganisationen Children and Youth Organisation, CYC, följde Proletären med. I Libanon lever hundratusentals palestinier under mycket svåra förhållan-

den, utan medborgarskap och med hög arbetslöshet. Abu Moujahed från CYC, Marwan Abdel-Al från PFLP och Haytham Abdo från PFLP:s ungdomsförbund är några av dem som berättar om livet i flyktinglägren och kampen för att få återvända till Palestina.

Det är trångt i gränderna och det gäller att se sig för om man vill slippa trampa i det smutsiga vattnet som samlas i pölar på marken. Avgaserna från de tutande motorcyklisterna, som skickligt samsas med fotgängarna på det snåla utrymmet, blandas med allehanda dofter medan de stiger mot det virrvarr av elledningar som hänger som ett tak strax över våra huvuden.

Redan en första promenad genom Shatila visar på några av de största problemen som invånarna i lägret dras med dagligen. Sophantering, avlopp och strömförsörjning är opålitlig lyx i lägret.

– Shatila byggdes ursprungligen för 3.000 palestinska flyktingar. Idag bor här fler än 22.000, på en yta av 200 gånger 200 meter. Men det är inte längre bara palestinier i Shatila, omkring hälften av invånarna kommer från krigets Syrien, berättar Abu Moujahed från Children and Youth Centre, CYC, som är vår värd de här dagarna.

CYC:s fritidsgård är en välorganiserad och lugn oas i det trångbodda lägret. Både för barnen, som kommer hit och får hjälp med allt från läxor till dans- och idrottsträning, och för oss som är tillfälligt inhysta i CYC:s gästhus.

Men Abu Moujaheds och de andras outröttliga arbete rår inte på en i grunden undermålig infrastruktur, med ständiga strömavbrott och ett vatten som är så salt att CYC:s personal spår det med hälften sötvatten för att det ska gå att tvätta sig i. När det nu kommer något vatten ur kranen, vill säga.

Vi är ett gäng medlemmar i Proletären FF som är här för att besöka CYC och efter förmodligen delta i olika distanser i Beirut Marathon. PFF har sedan tjugo år tillbaka ett samarbete med CYC. Abu Moujahed har deltagit i Fredsloppet i Göteborg många gånger och PFF hjälper CYC med bland annat fotbollsskor och annan idrottsutrustning.

Gästfriheten vi möter hos CYC är överväldigande och det är lätt att förstå besvikelsen hos några av de mindre barnen när de måste gå hem för kvällen. Lika imponerande är den okuvliga attityden till de miserabla förhållandena i lägret och statslösheten som palestinerna i Libanon lever i.

CYC arbetar med att stärka barnens och ungdomarnas identitet och få dem att förstå bakgrunden till situationen de befinner sig i, för att själva kunna kämpa för att förändra den. När vi kommer till CYC har ungdomarna gjort en utställning om Balfourdeklarationen, dokumentet från 1917 där Storbritanniens utrikesminister lovade den brittiska regeringens stöd till det sionistiska projektet att etablera ett judiskt hemland i Palestina.

Det finns tolv flyktingläger i Libanon, varav tre i Beirut. Shatila är förmodligen det mest kända av dem, sedan det invaderande Israel 1982 lät det kristna falangistpartiet Kataeb's milis gå in och under tre dagar tortera och slakta omkring 3.000 palestinier i Shatila och angränsande Sabra.

I de södra förortererna ligger Burj Barajneh och det minsta av de tre lägren är Mar Elias. Där har Marwan Abdel-Al sitt kontor i PFLP:s lokaler.

Marwan Abdel-Al sitter i marxistiska PFLP:s, Folkfronten för Palestinas befrielse, centralkommitté och är partiets ansvarige i Libanon.

– Palestinierna i Libanon kämpar sedan alla år för sin existens. Vi garanteras inte några mänskliga rättigheter, men vi kämpar för att föra in palestinerna i lagen, säger han.

Marwan Abdel-Al berättar om hur det, trots den bedrövliga situationen på marken, äntligen finns en bred politisk samsyn i Libanon för att förbättra palestiniernas situation.

Han har själv varit delaktig i vad som heter den libanesisk-palestinska dialogkommitténs arbete. Kommittén har tagit fram grundliga rapporter om problemen som finns både i lägren och utanför, som att det till exempel finns en mängd yrken som palestinier inte tillåts utöva i Libanon.

– **Det är första gången som det** kommer ett officiellt dokument om den libanesiska synen på palestinierna. Vi i PFLP har kämpat för det här länge.

Marwan Abdel-Al berättar att kommittén enats om 16 rekommendationer för att förbättra situationen, utan att ge avkall på palestiniernas grundläggande rätt att återvända till Palestina.

– Och de enda som inte ställer upp på det här är Kataeb, Hizbollah, Framtidsrörelsen, Amal och de andra partierna säger ja, liksom presidenten Michel Aoun. Det är bara Kataeb – falangisterna – som säger nej.

Flyktinglägren i Libanon är en konsekvens av sionisternas etniska rensning av Palestina. När staten Israel utropades den 14 maj 1948 hade redan mer än en kvarts miljon palestinier tvångsfördrivits, några månader senare hade närmare 800.000 palestinier tvingats bort från sina hem.

Omkring 100.000 av dem kom till Libanon. Idag finns runt en halv miljon palestinska flyktingar i Libanon, enligt FN:s hjälporganisation för Palestinaflyktingar, UNRWA.

Det är ändå oklart hur många palestinier det verkligen finns i Libanon. Marwan Abdel-Al säger att han inte vet, men att det för första gången genomförs en ordentlig folkräkning av palestinierna.

Han påpekar också att det finns ekonomiska och politiska motiv för olika organisationer och politiker att ge olika siffror. Det ständigt underfinansierade UNRWA har till exempel intresse av att få högre anslag.

Palestinierna har ett inte helt okomplicerat förhållande till UNRWA. Trots problemen med UNRWA:s otillräcklighet, byråkrati och korruption måste organisationens fortsatta existens försvaras när Israellobbyn vill att den ska avvecklas för att ytterligare osynliggöra de palestinska flyktingarna.

I samma hus som Marwan Abdel-Al har Haytham Abdo, ordförande i PFLP:s ungdomsförbund PYO, sitt kontor.

Haytham Abdo berättar om PYO:s sociala verksamhet. Det handlar bland annat om dagis, extraklasser och läxhjälp. I det största av lägren, Ain El-Hilweh vid staden Sayda i södra Libanon, har PYO ett center för ungdomar som hoppat av skolan. Där får de lära sig att läsa och skriva och enkel matematik. Vill de sedan inte tillbaka till skolan skickar PYO dem till yrkesutbildning.

– Vi ordnar också ett stort sommarläger där ungdomar från alla lägren i Libanon samlas för en vecka av kultur, politik och idrottsaktiviteter. Då bjuder vi även in många utanför PFLP, för att komma och delta i workshops med våra ungdomar. Till årets läger kom ledare från Hizbollah och pratade.

Men även om PYO hjälper de palestinska ungdomarna att studera så står lagen i vägen för dem.

– Många palestinier studerar till läkare och ingenjör. Men vi kan inte arbeta som det i Libanon om vi inte blir anställda av UNRWA. Vi kan inte arbeta för ett libanesiskt företag eller för staten.

Det finns palestinska flyktingläger även i Jordanien och Syrien. Trots kriget i Syrien menar

Haytham Abdo att palestinierna har det ännu sämre i Libanon.

– I Syrien kan vi arbeta och studera. Fortfarande idag kan du åka till Syrien och se att situationen för palestinier är bättre där än i Libanon.

Haytham Abdo låter mindre optimistisk än Marwan Abdel-Al om palestiniernas legala status i Libanon.

– Vi har en sekteristisk regering här som tror att om de ger oss våra rättigheter så kommer vi att stanna här.

• Är det svårt att kombinera kampen för rättigheter här i Libanon med den huvudsakliga, rätten att återvända?

– Det är en av utmaningarna. Vi vill återvända till vårt hemland. Å andra sidan måste vi kämpa för våra mänskliga rättigheter här i Libanon. Haytham Abdo radar upp svårigheter.

– I de södra lägren kan vi inte få in byggnadsmaterial för att förbättra de hus som finns. Vi kan inte köpa lägenheter eftersom palestinier inte får äga hus utanför lägren. Och det finns mer än 70 yrken som palestinier inte tillåts arbeta med.

– Sjukdomar och avsaknad av hälsovård är också ett stort problem. Och UNRWA saknar pengar och har avslutat mycket av sin verksamhet. Se på Nahr el-Bared som fortfarande efter tio år inte är återuppbyggt, eftersom det saknas pengar i budgeten.

Lägret Nahr el-Bared som ligger i norra Libanon förstördes fullständigt 2007, när terrorister från gruppen Fatah al-Islam krigade mot och blev beskjutna av den libanesiska armén. Som alltid i Libanon blev palestinierna lidande, trots att terroristerna kommit till lägret utifrån och att Fatah al-Islam inte var en palestinsk grupp.

Vi har också planerat att besöka Nahr el-Bared. Men trots att vi har ordnat det visum som krävs får vi inte komma in när vi kommer till den militärbevakade ingången till lägret. Det saknas ett exakt klockslag på visumet, är förevändningen.

Det är förvisso snöpligt för oss, som inte får komma in i lägret efter att ha gjort resan upp från Beirut, men framför allt blir palestiniernas utsatthet övertydlig. Inte nog med de svåra förhållandena i lägren, de kan inte ens räkna med att få ta emot besök av sina vänner.

När vi inte får komma in i Nahr el-Bared åker vi istället till ett annat läger i norr, Beddawi. Där träffar vi Khaled Yamani som är med och driver Palestinian Children and Youth Organisation, PCYO, som har verksamhet för ungdomar i Nahr el-Bared och Beddawi.

Khaled Yamani, som också sitter i PFLP:s kommitté för flyktingar och rätten att återvända, berättar att PCYO samarbetar med många organisationer för att förbättra barnens situation i lägren.

– Men vi tar inte emot pengar från vem som helst. USAID ger mycket pengar men vi tar inte emot dem. Inte heller från ambassader vars länder stödjer Israel. Vi blir bara vänner med dem som har samma värderingar som vi.

Förutom direkt arbete med barnen försöker PCYO bland annat förbättra sophantering och plantera träd och blommor i lägret. De arbetar också på att få en vattentank till lägrets fotbollsplan.

Sedan 17 år tillbaka organiserar PCYO också en fotbollsturnering i Beddawi. Abu Ali Mustafa-turneringen har fått sitt namn efter PFLP:s tidigare generalsekreterare som mördades av Israel 2001.

Den egna fotbollsklubbens namn påminner om USA:s och Donald Trumps senaste krigsförklaring mot palestinierna. Klubben delar namn med Palestinas ockuperade huvudstad, al-Quds är det arabiska namnet för Jerusalem. Al-Quds bildades 2008 och har numera även tjejlag, berättar Mona Sayed som också arbetar för PCYO.

– Ett annat initiativ vi har i skolorna är för pojkar med uppförandeproblem. Vi pratar mycket om vad de vill och stöttar dem i att förbättra studiemiljön.

Mona Sayed följer med och visar oss förskolan som ligger bredvid och som drivs av Ghassan Kanafani Cultural Association. Ghassan Kanafani var författare och språkrör för PFLP och mördades av sionisterna 1972. Ghassan Kanafanis danska fru Anni Kanafani bildade efter sin makes död organisationen för att hjälpa de palestinska flyktingbarnen.

På förskolan går mer än 130 barn i åldrarna tre till sex år. De har tillgång till bibliotek och konstsal, och det är nästan svårt att föreställa sig att vi befinner oss i det stökiga lägret när vi är inne på förskolan.

– **Biblioteket är även för de äldre** ungdomarna och vuxna. Och det behövs. Studiemiljön i skolorna är dålig med omkring 45 barn i varje klass, säger Mona Sayed. Precis som CYC i Shatila uppmärksammar Kanafaniförskolan att det är hundra år sedan Balfourdeklarationen. Barnen har målat tavlor på temat och Mona Sayed berättar att alla av förskolans konstprojekt har syftet att stärka barnen i sin identitet och lära sig om sin och Palestinas historia. Det förra projektet var på temat Jerusalem.

Innan vi lämnar Beddawi får vi en rundtur i den intilliggande kliniken där lägerinvånarna får gratis eller kraftigt subventionerad vård och mediciner. Under striderna i Nahr el-Bared 2007 fick kliniken hålla öppet 24 timmar om dygnet, berättar Khaled Yamani. Den påminnelsen om palestiniernas ständiga lidande är den sista innan vi åker tillbaka till Beirut.

Banan för Beirut Marathon sträcker sig längs stadens strandpromenad och finare centrala kvarter. Här har de mer vältränade av oss börjat sina fyra timmars löpning redan i ottan, halvmaradeltagarna strax därefter.

Senare på förmiddagen, när vi som är något mindre vältränade har kommit iväg på åttakilometersdistansen, är det svårt att inte reflektera över kontrasterna mellan de dammiga gränderna i flyktinglägren och centrala Beiruts breda gator, kantade av bankkontor och försäkringsbolag.

Klassklyftorna i Libanon är avgrunds djupa och palestiniernas situation beklämmande. Ändå är det mötena i de fattiga och trångbodda flyktinglägren som är det bestående och hoppingivande intrycket från resan.

Människorna vi mött som vägrar ge upp, som under usla förhållanden kämpar för ett värdigt liv och för sitt folks befrielse, är en inspiration att ta med sig hem till Sverige.

Fakta, bakgrund: Palestinier i Libanon

Under sionisternas etniska rensning av Palestina 1948 tvingades omkring 800.000 palestinier bort från sina hem.

Runt 100.000 av dem kom till Libanon.

Idag finns det närmare en halv miljon palestinska flyktingar i Libanon, enligt FN:s hjälp-organisation för Palestinaflyktingar, UNRWA.

Palestinierna i Libanon saknar medborgarskap och arbetstillstånd och får inte köpa hus eller mark.

Det finns 12 flyktingläger i Libanon, varav tre i Beirut.

Sedan kriget i Syrien bröt ut har det kommit två miljoner syrier till Libanon som trängs med palestinierna och även fattiga libaneser i flyktinglägren.

Flera läger har helt förstörts när falangistpartiets milis, med stöd av Israel, anföllit dem. Massakrerna i Tel al-Zaatar 1976 och Sabra och Shatila 1982 lämnade tusentals döda.